

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **R. B.**, nar. X,
st. příslušnost T.
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2023, č. j. OAM-1098/ZA-ZA11-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Spolková republika Německo.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Po shrnutí svého azylového příběhu namítá, že původní žádost o mezinárodní ochranu podal ve Spolkové republice Německo dne 5. 7. 2013 a tudíž na něj dle čl. 49 nařízení Dublin III toto nařízení, které bylo vyhlášeno dne 26. 6. 2013 a účinnosti nabylo až dne 19. 7. 2013, nedopadá a žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když na jeho případ nařízení Dublin III aplikoval. Zároveň namítl, že v době omezení na svobodě v SRN byl zraněn příslušníkem vězeňské služby s doživotními následky a nemá důvěru v poskytnutí dostatečné ochrany v SRN. Dále odkázal i na extradiční řízení, které je ve vztahu k němu vedeno před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 3 Nt 132/2022.
3. Žalobce taktéž v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu. Ve svém vyjádření odkázal na čl. 12, 28 a 29 nařízení Dublin III a navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Předně tohoto posouzení musí soud konstatovat, že je pouze na žalovaném, jakým způsobem bude realizovat svoje právo vyjádřit se k podané žalobě, vč. možnosti k žalobě se vůbec nevyjádřit. V nyní projednávané věci žalovaný k věcné podstatně podané žaloby neuvedl nic a zejména se vůbec nevyjádřil k procesním otázkám aplikace nařízení Dublin III a nijak blíže neosvětlil svůj postup ve správním řízení, tedy ani důvody, proč na věc aplikoval v úplnosti nařízení Dublin III. Soud proto vycházel z toho, co vyjevil žalovaný ve svém rozhodnutí.
7. Pokud žalobce namítá, že svoji žádost podal dne 5. 7. 2013, a proto se na něj nařízení Dublin III nevztahuje, je jeho námitka *částečně* důvodná. Soud nicméně dále uvedené úvahy o částečné důvodnosti jeho námitky nevedly k závěru o nutnosti zrušit žalobou napadené rozhodnutí.
8. Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaný považoval za nesporné podání první žádosti o udělení azylu dne 5. 7. 2013 v SRN. Nařízení Dublin III bylo vyhlášeno dne 26. 6. 2013, v účinnost vstoupilo dvacátý den po vyhlášení, tj. dne 19. 7. 2013 a použitelné bylo s ohledem na čl. 49 nařízení ode dne 1. 1. 2014. Soud se proto ztotožňuje s námitkou žalobce, že jeho první žádost o udělení azylu byla podána v SRN ještě před účinností a použitelností nařízení Dublin III.
9. To samo o sobě ale neznamená, že by žaloba byla důvodná.
10. Čl. 49 nařízení Dublin III konstatuje: *Použije se na žádosti o mezinárodní ochranu podané v období od prvního dne šestého měsíce po vstupu tohoto nařízení v platnost a od tohoto dne se bude používat pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět bez ohledu na datum učinění žádosti. Členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla učiněna před tímto dnem, se určí v souladu s kritérii, která jsou stanovena v nařízení (ES) č. 343/2003.*

11. Řízení v ČR, tj. před žalovaným probíhalo od roku 2022, tj. po 1. 1. 2014. Dle přechodného ustanovení nařízení Dublin III je toto nařízení po uvedeném datu použitelné na *všechny* žádosti *bez ohledu* na datum učinění žádosti. Žalovaný tedy správně *procesně* postupoval v celém řízení dle nařízení Dublin III. V postupu podle nařízení Dublin III u žádosti podaných před 1. 1. 2014 platí *omezená* výjimka na to, podle kterých *kritérií* bude posouzena otázka příslušnosti členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. V tomto směru jasně nařízení Dublin III stanovuje, že na tuto otázku mají být aplikována kritéria nařízení (ES) č. 343/2003 (dále nařízení Dublin II).
12. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil, že touto skutečností se žalovaný *vůbec* nezabýval a intertemporální ustanovení nařízení Dublin III pomínul. V celé věci, vč. aplikace kritérií pro posouzení otázky příslušnosti členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, plně aplikoval nařízení Dublin III, a to v rozporu s nespornými skutečnostmi zjištěnými v průběhu azylového řízení (datum podání první žádosti) a v rozporu s textem nařízení Dublin III.
13. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného zcela jednoznačně v rozporu s právní úpravou. Soud přesto v tomto postupu neshledal takovou míru nezákonnosti, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť při porovnání kritérií pro určení příslušnosti v rámci nařízení Dublin II a Dublin III neshledal, že by aplikace kritérií pro určení příslušnosti dle nařízení Dublin II byla pro žalobce v čemkoliv příznivější. Důsledkem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí by fakticky bylo okamžité vydání v podstatě totožného rozhodnutí, což soud považuje v kontextu posuzované věci za ryzí formalismus.
14. Žalovaný v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že na žalobce nedopadá žádné z kritérií pro určení příslušnosti dle čl. 8 až 15 nařízení Dublin III, a proto je třeba na něj aplikovat zbytkové kritérium dle čl. 3 odst. 2 věty první nařízení Dublin III, podle kterého: *Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*
15. V nařízení Dublin II jsou kritéria pro určení příslušnosti dle čl. 6 až 12. Komparací kritérií uvedených v nařízení Dublin II a Dublin III dospěl soud k závěru, že tyto jsou v podstatné části shodná. Nařízení Dublin III přináší proti předcházejícímu nařízení rozšíření kritérií o situace nezletilých bez doprovodu.
16. V obou nařízeních jsou jako první uvedena kritéria pro určení příslušnosti v případě nezletilých (čl. 6 Dublin II vs čl. 8 Dublin III), dále v případech rodinných příslušníků s udělenou mezinárodní ochranou/azylem (čl. 7 Dublin II vs čl. 9 Dublin III), v případech rodinných příslušníků, kterým doposud nebyla udělena mezinárodní ochrana/azyl (čl. 8 Dublin II vs čl. 10 Dublin III), v případech, kdy je žadatel držitelem povolení k pobytu nebo víza (čl. 9 Dublin II vs čl. 12 Dublin III), v případech osob, které nedovoleně překročily hranice (čl. 10 Dublin II vs čl. 13 Dublin III), v případech osob, které vstoupily na území členského státu, ve kterém byli osvobozeni od vízové povinnosti (čl. 11 Dublin II vs čl. 14 Dublin III), v případech osob, které požádaly o mezinárodní ochranu/azyl v mezinárodní tranzitní oblasti letišť (čl. 12 Dublin II vs čl. 15 Dublin III), a konečně v případech několik žádajících rodinných příslušníků (čl. 14 Dublin II vs čl. 11 Dublin III).
17. Ze správního spisu neplyne, žalobce konkrétně netvrdil a ani soud na základě předložené žaloby a správního spisu nezjistil, že by se na žalobce kterékoliv z kritérií Dublin II čl. 6 až čl. 14 vztahovalo.

18. Na takové situace dopadalo i v nařízení Dublin II zbytkové kritérium upravené v čl. 13 tak, že *Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl, je k posouzení žádosti o azyl příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost o azyl podána.*
19. Citované zbytkové kritérium dle čl. 13 nařízení Dublin II je shodné se zbytkovým kritériem dle čl. 3 odst. 2 věty první nařízení Dublin III.
20. Shora uvedené vede k jasnému závěru, že i aplikace kritérií pro určení příslušnosti dle nařízení Dublin II by musela vést ke shodnému řešení věci, a to dovození závěru příslušnosti Spolkové republiky Německo k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
21. Závěr žalovaného o příslušnosti Spolkové republiky Německo k posouzení žádosti žalobce jasně vyplývá z právní úpravy a zjištěného skutkového stavu bez ohledu na to, zda se na věc žalobce vztáhnou kritéria pro určení příslušnosti dle nařízení Dublin II nebo Dublin III. Zároveň platí, že krom aplikace kritérií pro určení příslušnosti státu, který má rozhodovat o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, bylo v souladu s čl. 49 nařízení Dublin III postupováno dle tohoto nařízení.
22. Žalobní argumentace proto, jakkoliv částečně důvodná, podle názoru zdejšího soudu nemůže vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
23. V případě druhé žalobní námitky se žalobce sám dovolává „nedůvěry v poskytnutí dostatečné ochrany v SRN“, což nelze interpretovat jinak, než jako požadavek na určení příslušnosti dle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, dle kterého *Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*, jinými slovy se žalobce dovolává systémových nedostatků v ochraně jeho práv v rámci SRN.
24. V tomto smyslu soud poukazuje na poněkud rozdvojenou argumentaci žalobce, který na jedné straně tvrdí, že na něj nelze nařízení Dublin III aplikovat, ale zároveň namítá systémové nedostatky v ochraně jeho práv v SRN, které jsou jako možnost stanovení příslušnosti jiného státu uvedeny právě až v nařízení Dublin III.
25. Soud nicméně ani tuto část argumentace žalobce neshledal jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Obecně dále platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
26. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly. Soud zdůrazňuje, že tzv. systémové nedostatky se týkají azylového systému jako takového. Pokud se žalobce dostal do konfliktu s represivními složkami německé veřejné moci při pobytu ve vězení (bez ohledu na to,

z jakého důvodu se v něm nacházel), nejedná se o problém azylového systému SRN jako takového (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017–29).

27. Ani samotná skutečnost, že se žalobce v SRN nacházel ve vězení z důvodu vydaného mezinárodního zatykače nepředstavuje narušení azylového systému jako takového. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce nacházel v obdobném typu zajištění i v ČR, a dokonce zde i nadále probíhá extradiční řízení. Sám ostatně k životu v SRN uvedl, že do doby omezení osobní svobody neměl v SRN špatný život. Omezení osobní svobody žalobce z důvodu mezinárodního zatykače ale nesouvisí s otázkou příslušnosti státu k rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany a zdejší soud není ani oprávněn důvodnost zatykače v tomto řízení posuzovat a ani posuzovat otázky vydání žalobce do T.
28. Soud nemůže nyní zohlednit ani to, že byl žalobce při pobytu v německém vězení vážně zraněn s dlouhodobými následky. Žalobce v této souvislosti nepředložil ani ve správním řízení ani v řízení před soudem žádná podrobnější tvrzení, jak k jeho zranění došlo, natož aby svá (nepředložená) tvrzení jakýmkoliv způsobem doložil. Fakt, že byl žalobce při pobytu v německém vězení zraněn je jistě politováníhodný a soud rozumí tomu, že tím byla oslabena důvěra žalobce v německý právní systém, nicméně v situaci, kdy nebyla soudu předložena žádná relevantní tvrzení ani důkazy, nepředstavuje ani tato žalobní námitka důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
29. Pokud jde o extradiční řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 3 Nt 132/2022, odkazuje soud na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 3. 6. 2019 ve věci sp. zn. II. ÚS 3505/18, ve kterém ústavní soud uvedl: „*Zákonodárce vymezil správní řízení o udělení mezinárodní ochrany (azylové řízení) a soudní řízení o přípustnosti vydání (extradiční řízení) jako dvě samostatná a vzájemně nepodmíněná řízení, z nichž každé sleduje jiný účel. Soud rozhodující o přípustnosti vydání obligatorně zjišťuje, zda osoba, o jejíž vydání jde, požádala o udělení mezinárodní ochrany a s jakým výsledkem bylo toto řízení skončeno. Soud však nemá povinnost vyčkat skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a o přípustnosti vydání může rozhodnout i v jeho průběhu (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tcu 26/2001 ze dne 26. 6. 2001). Správní řízení o udělení mezinárodní ochrany i soudní řízení o přípustnosti vydání tedy mohou být vedena současně, přičemž výsledek každého z nich může mít relevanci pro rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání, a to bez ohledu na pořadí, v jakém tato řízení skončí (srov. stanovisko sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13, bod 19; nálezy sp. zn. III. ÚS 665/11, bod 47).*“
30. Samotné extradiční řízení proto není důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
31. Soud neopomněl ani rodinnou situaci žalobce, kterou však žalobce nevymezil jako výslovný žalobní bod, pro který by navrhoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Na skutečnost, že má žalobce na území ČR syna odkazoval totiž pouze ve shrnutí skutkového stavu a následně v návrhu na přiznání odkladného účinku. Soud proto v tomto bodě pro stručnost odkazuje na závěry žalovaného se kterými se zcela ztotožnil.
32. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

33. Ve věci není sporné, že žádost žalobce ze dne 5. 7. 2013 byla Spolkovou republikou Německo zamítnuta a zároveň SRN deklarovalo připravenost převzít žalobce v rámci systému Dublin III (akceptace přijetí žalobce zpět). Dalšími otázkami a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušné k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Spolkové republiky Německo.
34. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě pro nadbytečnost nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného odkladu ve lhůtě pro posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce